

havt med denne Sag at gjøre, kunne mere eller mindre bebreide sig Inconseqventer, og den ærede 6te Landstingsmand for 6te Kred (Ploug) har fuldkommen Ret i, at dette er Noget, der uadskilleligt følger med et ungt politisk Liv, og at det først er gennem Erfaring, at man i saa Henseende indsamler Værdom; men den ærede Taler har jo selv erkjendt, at vi allerede have gjort en meget bedrøvelig Erfaring — det var hans egne Ord — og den Værdom, der ligger i denne bedrøvelige Erfaring, er det, vi skulle tilegne os. Efterat dette Spørgsmaal er blevet reist, efterat det har været Gjenstand for udførlige Forhandlinger i forrige Sessjon — jeg kan tale fordomsfrit derom, da jeg ikke deeltog i disse Forhandlinger — efterat denne Paragraph er bleven udstemt af alle de Love, der kom til os, og hvori den stod, efterat Folkethinget har fundet sig deri og har taget den tilbage i alle de Love, der kom til endelig Behandling, er det, at den nu er sat ind igjen, og det i den selvsamme Lov, hvoraf den i forrige Sessjon gik ud efter Overenskomst — at Loven ikke kom ud, var begrundet paa noget Andet — til tredie Behandling, og hvad jeg lægger Vægt paa, uden at have mødt Modstand fra nogen Side i Folkethinget eller fra Indenrigsministeren; ganske særlig besynderligt; og denne Besynderlighed vilde blive dobbelt saa stor, dersom det skulde indeholde et Motiv for os til at lade Paragraphen blive staaende. Jeg vil, skjøndt jeg ikke deeltog i de Forhandlinger i forrige Sessjon, føle mig bunden ved min Værd til at opretholde Landstingets Beslutning, saalænge jeg ikke kommer til nogen Erkjendelse af, at den i og for sig er urigtig og feilagtig, hvilken Overbeviisning jeg endnu ikke er kommen til. Jeg er endogsaa bleven bestyrket i den Erkjendelse, at en saadan Anviisning enten er aldeles overflødig eller ialtfald kun kan gives i Finantsloven og ikke i en særlig Lov. Nu siger den ærede Minister, at det ogsaa er denne Vej, han er slaaet ind paa, idet han til Finantslovens tredie Behandling i Folkethinget har stillet et Forslag om en saadan Bevillingsparagraph. Den Hjemmel, som den ærede Minister ved at beskæftige sig med vore finantsielle Anliggender hidtil har savnet, og som han

har søgt paa urette Steder i forskjellige Love, der ikke ere Finantslove og ikke kunne fyldestgjøre Grundlovens § 52, søger han nu altsaa paa det eneste Sted, hvor han kan finde den, nemlig i selv Finantsloven. Og han siger da, at vi paa Grund heraf skulle lade denne Paragraph blive staaende i de særlige Love, fordi det vil lette Overenskomsten. Jeg er af den stik modsatte Mening. For mig er det indlysende, at man da med fuld Føie paa et andet Sted kunde sige: Den af Ministeren foreslaaede Paragraph i Finantsloven behøves ikke, eftersom Anviisningen allerede er given i de specielle Love. Naar man derimod samtidigt forelægger Folkethinget disse særlige Love, som de komme tilbage herfra uden Paragraphen, og den foreslaaede Paragraph i Finantsloven, kan man sige til det: Det, I ønske og finde berettiget, ville I ikke kunne naae ad denne Vej, men kun ad hiin Vej. Man vil da have en Garant for, at Folkethinget vil gaae ind paa, hvad det jo allerede i forrige Sessjon paa en Maade er gaaet ind paa, at sige: Vi briste os ikke til at opretholde den Paastand, at Alt, hvad der har finantsiel Betydning, først skal forelægges os, skal betragtes som Finantslove. Naar man saaledes samtidigt forelægger Folkethinget disse Love uden Paragraphen og den nye Paragraph i Finantsloven, har jeg ikke den mindste Tvivl om, hvilket Udfaldet vil blive; jeg er vis paa, at vi da ville opnaae et Forlig. Naar den ærede 6te Landstingsmand for 6te Kred (Ploug) sagde, at vi ikke skulle gaae ud paa at trodse, men at vi skulle hane Veien for Forlig, da er jeg aldeles enig med ham, men han maa ogsaa give mig Ret i, at det skal være et sandt Forlig; thi det vilde dog være et ganske besynderligt Forlig, aldeles at frafalde sine egne Paastande og indrykke alle Modstanderens. Ville vi have et sandt Forlig, da skulle vi sende Loven tilbage saaledes, at den kan blive forelagt Folkethinget igjen samtidigt med Indenrigsministerens Endringsforslag til Finantsloven. Vi ville da faae et solidt Grundlag for et Forlig, og da mener jeg vil ogsaa den Betragtning gjøre sig gjældende, at det er Synd, at Mange skulle lide i deres Interesser paa Grund af en saadan formel Tvist mellem Thingene. Jeg behøver ikke at tilføie, at jeg herved hverken